

UZASADNIENIE

Skazany P. S. złożył wniosek wydanie wyroku łącznego obejmującego wyroki (k. 4 – 5):

- Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa, w sprawie o sygn. akt VIII K 732/03;
- Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa, w sprawie o sygn. akt VIII K 220/04;
- Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia, w sprawie o sygn. akt X K 1047/10;
- Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa, w sprawie o sygn. akt III K 395/10;
- Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe, w sprawie o sygn. akt III K 1116/10;
- Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ, w sprawie o sygn. akt VIII K 223/11;
- Sądu Rejonowego w Piasecznie, w sprawie o sygn. akt II K 2281/08;
- Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia, w sprawie o sygn. akt X K 421/12;
- Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia, w sprawie o sygn. akt VK 184/11;

Mając na uwadze treść aktualnej karty karnej (k. 140-142) oraz biorąc pod uwagę normę prawną zawartą w art. 570 k.p.k., Sąd wystąpił o przesłanie akt spraw, co do których zachodziły podstawy do objęcia wyrokiem łącznym.

Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego, a zwłaszcza aktualnych danych o karalności ustalił, co następuje:

P. S. został skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 22 września 2003 r. wydanym w sprawie VIII K 732/03, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawie (Sygn. akt IX Ka 1480/03) za czyn popełniony w dniu 13 kwietnia 2003r. z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności, tj. tymczasowego aresztowania od dnia 13 kwietnia 2003 do dnia 22 września 2003r.;
2. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 6 lipca 2006r. wydanym w sprawie VIII K 220/04 za czyn popełniony w dniu 31 stycznia 2004 roku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę 30 stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości stawki na kwotę 10 zł, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności, tj. okres zatrzymania w dniu 31 stycznia 2004r. Postanowieniem z dnia 18 września 2007r. skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, a okres próby ustalony został do dnia 13 września 2009r.
3. nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 13 lipca 2009 r. wydanym w sprawie III K 1322/08 za czyn popełniony w dniu 12 października 2008r. z art. 62 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 50 stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości stawki na kwotę 10 zł, na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności, tj. okres zatrzymania w okresie od dnia 12 października 2008r. do dnia 13 października 2008r. Postanowieniem z dnia 04 października 2011r. orzeczono wobec skazanego wykonanie zastępczej kary 23 dni pozbawienia wolności w zamian za nieziszczoną karę grzywny.

4. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 24 lutego 2010 r. wydanym w sprawie X K 1047/10 za czyn popełniony w dniu 17 listopada 2009 roku z art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz na podstawie art. 71 §1 k.k. na karę 50 stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości stawki na kwotę 10 zł. Postanowieniem z dnia 11 października 2011r. (sygn. akt II Ko 1406/11) zarządzono wykonanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności
5. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 08 lipca 2010 r. wydanym w sprawie V K 213/10 za czyn popełniony w dniu 18 grudnia 2009 roku z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Postanowieniem z dnia 17 listopada 2011r. Sygn. akt II Ko 1621/11) zarządzono wykonanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.
6. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 09 lipca 2010 r. wydanym w sprawie III K 395/10 za czyn popełniony w dniu 03 lutego 2010 roku z art.58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Postanowieniem z dnia 30 listopada 2011r. (sygn. akt XII Ko 4659/11) zarządzono wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 03 lutego 2010r. do dnia 04 lutego 2010r.
7. nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe z dnia 10 listopada 2010 r. wydanym w sprawie IV K 1116/10 za czyn popełniony w dniu 13 lipca 2010 roku z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. okres zatrzymania w okresie od 13 lipca 2010r. do dnia 14 lipca 2010 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Piasecznie zamieniono skazanemu karę ograniczenia wolności na karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. okres zatrzymania w okresie od 13 lipca 2010r. do dnia 14 lipca 2010 r.
8. Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 21 marca 2011 r. wydanym w sprawie II K 2281/08 za czyn popełniony w dniu 01 maja 2008 z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 24 maja 2008r.
9. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 05 lipca 2011 r. wydanym w sprawie VIII K 223/11 za czyn popełniony w dniu 11 marca 2011 r. z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2011r. (sygn. akt II ko 1865/11) zarządzono wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności.
10. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 14 września 2012 r. wydanym w sprawie X K 421/12 za czyn popełniony w dniu 28 grudnia 2011r. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 28 grudnia 2011r.; Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2014 r. stwierdzono, iż czyn z 278 § 1 kk stanowi wykroczenie jednocześnie wymierzając skazanemu za powyższe karę 30 dni aresztu, na poczet którego zaliczono skazanemu okres zatrzymania w dniu w dniu 28 grudnia 2011r.
11. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 19 września 2012 r. wydanym w sprawie X K 122/11 za dwa czyny popełnione odpowiednio w dniu 14 sierpnia 2010 r. oraz w dniu 20 lutego 2012r. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę po 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 85kk , 86 § 1 k.k. wymierzono łączną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 14 sierpnia 2010r. do 15 sierpnia 2010r. oraz w

dniu 20 lutego 2012r.; Postawieniem z dnia 18 grudnia 2012 r. na poczet kary 10 miesięcy pozbawienia wolności nie zaliczono skazanemu 1 dnia pozbawienia wolności przypadającego na dzień 20 lutego 2012r.

12. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 19 listopada 2012 r. wydanym w sprawie VK 184/11 za czyn popełniony w dniu 04 lutego 2011 r. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę po 9 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn popełniony w dniu 09 sierpnia 2011 r. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę po 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 85kk , 86 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 07 lipca 2011r. do 08 lipca 2011r. oraz w okresie od dnia 09 sierpnia 2011r. do dnia 11 sierpnia 2011r. Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2014 r. rozwiązano orzeczoną karę łączną i stwierdzono, iż czyn z 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 09 sierpnia 2011 r. stanowi wykroczenie jednocześnie wymierzając skazanemu za powyższe karę 30 dni aresztu, na poczet którego zaliczono skazanemu okres od dnia 09 sierpnia 2011r. do dnia 11 sierpnia 2011r..

13. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 28 lutego 2013 r. wydanym w sprawie III K 624/11 za czyn popełniony w dniu 19 maja 2011r. z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od dnia 19 maja 2011r. do dnia 20 maja 2011r.

Sąd zważył, co następuje:

Wyrok łączny to instytucja karnoprocesowa, której zadaniem jest realizacja prawa karnego materialnego w zakresie kary łącznej wobec osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Kryteria łączenia kar i środków karnych określa prawo karne materialne – art. 85 k.k. W myśl art. 85 k.k. połączeniu podlegają kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu wymierzone za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy choćby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw.

Wydając orzeczenie w niniejszej sprawie, Sąd kierował się wytycznymi zawartymi w mającej moc zasady prawnej uchwale SN z dn. 25.02.2005 r., I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13. Zgodnie z cytowaną uchwałą „zwrot zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw” (tamże). Wskazana uchwała odrzuca zatem tzw. „konfiguracyjną” interpretację art. 85 k.k. i wskazuje, że cenzurą doboru wyroków jest data chronologicznie pierwszego z wyroków, tj. – graniczny moment czasowy pozwalający na przyjęcie, że dwa lub więcej przestępstw do tego momentu pozostają w zbiegu.

Zgodnie z wskazaną uchwałą możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Także przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią grupę przestępstw zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał chronologicznie „pierwszy wyrok” zamykający kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu. Mówiąc inaczej oznacza to, że przestępstwa popełnione po dacie pierwszego chronologicznego wyroku mogą utworzyć odrębne zbiegi (odrębne zbiegi), który może skutkować orzeczeniem odrębnej kary łącznej (bądź kilku kar łącznych). Takie stanowisko zostało wyrażone m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r., I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13).

W niniejszej sprawie zaistniały trzy odrębne realne zbiegi przestępstw zgodnie z art. 85 k.k.

„Pierwszym chronologicznym wyrokiem” w odniesieniu do pierwszego realnego zbiegu przestępstw w niniejszym postępowaniu był wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 24 lutego 2010 r. wydany w sprawie X K 1047/10.

W odniesieniu do pierwszego zbiegu przestępstw zachodziły przesłanki do połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami opisanymi w punktach: 4, 5 i 6 tj. w wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 24 lutego 2010 r. wydany w sprawie X K 1047/10, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia

z dnia 8 lipca 2010 r. wydany w sprawie V K 213/10 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 9 lipca 2010 r. wydanym w sprawie III K 395/10.

Przed wydaniem chronologicznie pierwszego z wyżej wymienionych wyroków w odniesieniu do pierwszego zbiegu realnego, tj. przed 24 lutego 2010 roku (sygn. akt X K 1047/10) P. S. popełnił przestępstwa:

- w dniu 17 listopada 2009 roku (sygn. akt X K 1047/10),

- w dniu 18 grudnia 2009 roku (sygn. akt V K 213/10),

- w dniu 03 lutego 2010 roku (sygn. akt III K 395/10),

Zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. karę łączną Sąd wydaje w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

Sprawca, któremu w wyroku wymierzono karę pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji z art. 69 k.k., ale wobec którego następnie zarządzono wykonanie tej kary na podstawie art. 75 k.k., jest osobą skazaną na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w rozumieniu art. 89 § 1 k.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 listopada 2004 r., sygn. akt II AKa 329/04, LEX 149994). Wobec powyższego należy wskazać, iż w związku z zarządzeniem wykonania warunkowo zawieszonych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 24 lutego 2010 r., w sprawie X K 1047/10, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie V K 213/10 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 9 lipca 2010 r. w sprawie III K 395/10, P. S. należy traktować jako osobę skazaną przedmiotowymi wyrokami na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W przedmiotowej sprawie wyroki podlegające łączeniu dotyczyły kar pozbawienia wolności orzeczonych w następujących wysokościach:

- 6 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt X K 1047/10),

- 6 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt V K 213/10),

- 1 rok pozbawienia wolności (sygn. akt III K 395/10).

Z powyższych rozważań wynika, iż w niniejszej sprawie wymiar kary łącznej mógłby oscylować od 1 roku pozbawienia wolności (absorpcja) do 2 lat pozbawienia wolności (kumulacja).

W judykaturze trafnie akcentuje się, że orzekanie wyroku łącznego wiąże się z interesem procesowym skazanego, dlatego „orzeczenie kary łącznej w wyroku łącznym nie może pociągać skutków mniej korzystnych od tych, jakie wypływają dla skazanego z wykonania poszczególnych kar” (tak już w w. SN z 31 sierpnia 1971 r., V KRN 322/71, OSNPG 1/1972, poz. 5), nie może więc ona „stwarzać” większej dolegliwości od tej, jaka wyniknęłyby z kolejnych zapadłych przeciwko skazanemu wyroków podlegających połączeniu w wyroku łącznym” (zob. w. SN z 22 marca 1974 r., I KR 425/72, OSNKW 7 – 8/1973, poz. 96).

Z tych względów Sąd wymierzył P. S. w odniesieniu do pierwszego zbiegu realnego przestępstw karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności korzystając z metody częściowej absorpcji.

Sąd stanął na stanowisku, że rozstrzygnięcie w oparciu o zasadę kumulacji kar stanowiłoby dolegliwość, która przekracza potrzeby resocjalizacyjne. Stąd też Sąd nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie prostego sumowania kar.

Słuszność wymaga, by wydając wyrok łączny nie brać ponownie pod uwagę okoliczności przyjętych jako przesłanki wymiaru kary w sprawach poprzednio prawomocnie osądzonych. Celowość karania, bez czego kara nie byłaby

sprawiedliwa, uzasadnia uwzględnienie okoliczności zaszych po wymierzeniu tych kar, a w tym zachowania skazanego w trakcie ich wykonania.

Przy wymiarze kary łącznej nie ma znaczenia stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości czynu. Pod uwagę należy brać przede wszystkim względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymiar kary łącznej w oparciu o absorpcję może mieć miejsce w wypadkach, gdzie nie jest zarysowana zbyt wyraźnie granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw, gdy jedno z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw dominuje w ocenie całości zdarzenia. Zauważyć jednakże należy, że popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej niż wynikająca z dyrektywy absorpcji. (komentarz do KK Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll, Zakamczyce 1998 str. 562).

Na wymiar kary orzekanej wyrokiem łącznym wpływ ma także zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Przy wydawaniu wyroku łącznego Sąd zawsze powinien przeprowadzić dowód z aktualnej opinii o skazanym odbywającym karę pozbawienia wolności, po to, aby mieć orientację, jak przebiega proces jego resocjalizacji, co nie jest obojętne przy określaniu okresu kary łącznej pozbawienia wolności (por. wyrok SN z dn. 22.01.1991, IV KR 100/90, OSP 1992/6/137).

Jak wynika z opinii o skazanym nadesłanej przez Areszt Śledczy w W. (...) (k. 144) zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest przeciętne. P. S. w czasie osadzenia w warunkach izolacji penitencjarnej był dwukrotnie nagradzany. Obecnie sporządzono wobec niego wniosek o wymierzenie mu kary dyscyplinarnej po otrzymaniu pozytywnego wyniku przeprowadzonego u skazanego badania na zawartość środków odurzających (...). Skazany nie brał udziału w wypadkach nadzwyczajnych i nie stosowano wobec niego przymusu bezpośredniego. W opinii wskazano, iż skazany nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, w grupie współosadzonych funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo. Dodać należy, że skazany P. S. uczestniczy w zajęciach kulturalnych i oświatowych, nie jest objęty nauczaniem ani systemem przepustowym. Ukończył z dyplomem system ABC Ekologii w AŚ W.(...). Nadto został zdiagnozowany jako osoba uzależniona od środków odurzających i zobowiązany do odbycia terapii. Prognoza penitencjarna określona została wobec skazanego jako umiarkowana. Wynikające z powyższej opinii raczej negatywne wnioski, Sąd uwzględnił na niekorzyść skazanego przy wymiarze orzeczonej kary łącznej.

Zważywszy na całokształt okoliczności, brak jest zdaniem Sądu zdecydowanych podstaw do orzekania kary łącznej w dolnej granicy wyznaczonej zasadami art. 86 § 1 k.k. (negatywny czynnik prognostyczny z uwagi na wielokrotną karalność skazanego). Jednocześnie Sąd miał na względzie, iż kumulacja kar na zasadzie sumowania również powinna być rzadkością, gdyż z reguły taka stanowi dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacyjne (Komentarz do KK K. Buchała, A. Zoll Zakamczyce 1998 s. 563).

Należy również kategorycznie podkreślić, że popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy bowiem stosować ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną przesłankę prognostyczną jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Z tych względów Sąd doszedł do wniosku, że cele wychowawcze kary nie zostały wobec skazanego w pełni osiągnięte (podobnie – S.A. w Warszawie, wyrok z 12.07.2000 r., II Aka 171/00, OSA 2001/2/5).

Sąd wymierzając skazanemu karę łączną wziął także pod uwagę fakt, iż wszystkie popełnione przez niego czyny, były skierowane przeciwko temu samemu dobru – życiu i zdrowiu, a jednocześnie brak było podstaw do przyjęcia by jeden z czynów w sposób zdecydowany górował nad drugim.

Z podanych wyżej powodów kara wymierzona w pkt 1 niniejszego wyroku P. S. spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna osiągnąć w stosunku do skazanego.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności za pierwszy ze zbiegów przestępstw Sąd musiał mieć na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona w wyroku łącznym, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. Także z tych względów Sąd nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji. Oparcie rozstrzygnięcia na

zasadzie pełnej absorpcji klóciłoby się z powyższymi celami prewencji indywidualnej i ogólnej i w rzeczywistości stanowiłoby dla skazanego formę nieuprawnionej nagrody.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt 1 kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 03 luty 2010r. do dnia 04 luty 2010r., od dnia 20 sierpnia 2012r. do dnia 18 sierpnia 2013r. i od dnia 18 sierpnia 2013r. do dnia 18 lutego 2014 r.,

Powtórzyć należy, jak wskazano powyżej, iż możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Także przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą czy trzecią grupę przestępstw zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał chronologicznie „pierwszy wyrok” zamykający kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu.

„Pierwszym chronologicznie wyrokiem” w odniesieniu do drugiego zbiegu realnego przestępstw zaistniałego w przedmiotowej sprawie był wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe z dnia 10 listopada 2010 r., w sprawie IV K 1116/10.

Przed wydaniem chronologicznie pierwszego wyroku w odniesieniu do drugiego zbiegu realnego, tj. przed 10 listopada 2010 r. (sygn. akt IV K 1116/10), lecz po 24 lutego 2010r. (pierwszy wyrok warunkujący pierwszy zbieg realny przestępstw – X K 1047/10) P. S. popełnił przestępstwa:

- w dniu 13 lipca 2010 roku (sygn. akt IV K 1116/10),

- w dniu 14 sierpnia 2010 roku (czyn opisany w pkt. I komparycji wyroku w sprawie o sygn. akt X K 122/11).

Przepis art. 87 k.k. wprowadził wyjątek od zasady łączenia kar tego samego rodzaju, co wynika z niemożności równoczesnego wykonania kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności. Kary te ulegają połączeniu w karę łączną, mimo że nie są karami tego samego rodzaju; wówczas karą łączną jest kara pozbawienia wolności i na tę karę przelicza się karę ograniczenia wolności według wskazań określonych w tym przepisie (jeden miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności).

Zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. karę łączną Sąd wydaje w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. W przedmiotowej sprawie wyroki podlegające łączeniu dotyczyły kary ograniczenia wolności oraz kary pozbawienia wolności orzeczonych w następujących wysokościach:

- 10 miesięcy ograniczenia wolności (sygn. akt IV K 1116/10),

- 6 miesięcy pozbawienia wolności (kara jednostkowa orzeczona za czyn opisany w pkt. I komparycji wyroku w sprawie o sygn. akt X K 122/11);

Jak wskazano powyżej zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. karę łączną Sąd wydaje w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

W przedmiotowej sprawie, przy przeliczeniu kary 10 miesięcy ograniczenia wolności na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, możliwym, było wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze od 6 miesięcy pozbawienia wolności do 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd wymierzył P. S. w odniesieniu do drugiego zbiegu realnego karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności korzystając z metody mieszanej.

Sąd nie zastosował zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej za drugi zbieg przestępstw, ponieważ przeciwne temu są zarówno względy prewencji indywidualnej, jak i generalnej, a pełna absorpcja byłaby jedynie nagrodą dla skazanego. Argumentem wpływającym na przekonanie Sądu w tym zakresie jest przyjęte w orzecznictwie stanowisko, że popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zasadniczo okolicznością obciążającą, wobec czego nie powinno prowadzić do

łagodzenia kar, czy nawet rezygnacji z niektórych, co ma praktyczne zastosowanie przy zasadzie absorpcji. Warto w tym miejscu podkreślić, że skazany jest osobą młodą, a jego postawa wskazuje, że prowadzi tryb życia pozostający w rażącej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Nie posiada on stałej pracy ani wykształcenia mogącego mu zapewnić źródło dochodów i stabilizację życiową. Nadto, u skazanego stwierdzono uzależnienie od środków odurzających (...). Znajdująca się aktach sprawy opinia z Aresztu Śledczego w W.(...)wskazuje, iż proces pozytywnych zmian w osobie P. S. został jedynie zainicjowany, co w ocenie Sądu należy potraktować jako okoliczność przemawiającą przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji. Nadto zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej należy ocenić za umiarkowane, a fakt izolacji penitencjarnej nie skłonił skazanego do refleksji nad popełnionymi przestępstwami i przyjęcia w stosunku do nich postawy krytycznej. Z tych względów Sąd nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji.

Sąd miał na uwadze, że czyny popełnione przez skazanego skierowane były przeciwko odmiennym dobrom prawnym tj. mieniu oraz życiu i zdrowiu, nadto, nie występuje bliskość czasowa czynów popełnionych przez skazanego, wobec czego – biorąc pod uwagę raczej negatywną opinię o skazanym z zakładu karnego, Sąd nie zastosował zasady pełnej absorpcji.

Sąd nie zastosował też wobec skazanego zasady kumulacji w odniesieniu do drugiego zbiegu przestępstw, bowiem stanowiłoby to dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne, a nadto przeciwne temu były zasady prewencji indywidualnej i ogólnej. Orzeczona z zastosowaniem zasady kumulacji kara byłaby w przypadku skazanego wyrazem formy odpłaty. Należy dodać, że główną ideą leżącą u podstaw wymiaru kary łącznej jest odpowiednia redukcja sumy kar podyktowana względami humanitarnymi, w tym interesem skazanego. Ponadto orzeczenie kary łącznej nie może pociągać za sobą skutków mniej korzystnych od tych, jakie wypływają dla skazanego z wykonania poszczególnych kar podlegających łączeniu.

Z podanych wyżej powodów kara wymierzona w pkt 3 niniejszego wyroku P. S. spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna osiągnąć w stosunku do skazanego.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności w odniesieniu do drugiego zbiegu przestępstw Sąd musiał mieć na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona w wyroku łącznym, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt 3 kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 13 lipca 2010 r. do 14 lipca 2010 r. i od 14 sierpnia 2010 r. do 15 sierpnia 2010 r.

Po raz kolejny należy powtórzyć, jak wskazano powyżej, iż możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Także przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą czy trzecią grupę przestępstw zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał chronologicznie „pierwszy wyrok” zamykający kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu.

„Pierwszym chronologicznie wyrokiem” w odniesieniu do trzeciego zbiegu realnego przestępstw zaistniałego w przedmiotowej sprawie był wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ z dnia 5 lipca 2011 r. wydany w sprawie VIII K 223/11.

Przed wydaniem chronologicznie pierwszego wyroku w odniesieniu do trzeciego zbiegu realnego, tj. przed 5 lipca 2011r. (sygn. akt VIII K 223/11), lecz po 24 lutego 2010 r. (pierwszy wyrok warunkujący pierwszy zbieg realny przestępstw – X K 1047/10) oraz po 10 listopada 2010r. (pierwszy wyrok warunkujący drugi zbieg realny przestępstw – IV K 1116/10) P. S. popełnił przestępstwa:

- w dniach 04 lutego 2011r. (sygn. akt V K 184/11),

- w dniu 11 marca 2011r. (sygn. akt VIII K 223/11)

- w dniu 19 maja 2011r. (sygn. akt III K 624/11),

Jak wskazano powyżej zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. karę łączną Sąd wydaje w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

W przedmiotowej sprawie wyroki podlegające łączeniu dotyczyły kar pozbawienia wolności orzeczonych w następujących wysokościach:

- 1 roku pozbawienia wolności (VIII K 223/11);

- 6 miesięcy pozbawienia wolności (V K 184/11);

- 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (III K 624/11);

Wskazać w tym miejscu należy, iż drugi z czynów objętych wyrokiem w sprawie o sygn. akt V K 184/11 w dacie orzekania w przedmiotowej sprawie stanowił wykroczenie zgodnie z postanowieniem z dnia 14 stycznia 2014 r. i wobec powyższego nie został uwzględniony w powyższym zbiegu.

W sprawie o sygn. akt VIII K 223/11 P. S. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tym samym – jak wskazano powyżej- należy zauważyć, iż w związku z zarządzeniem wykonania warunkowo zawieszonych kar pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ z dnia 5 lipca 2011 r., w sprawie VIII K 223/11, P. S. należy traktować jako osobę skazaną przedmiotowym wyrokiem na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Z powyższych rozważań wynika, iż co do zasady wymiar kary łącznej pozbawienia wolności mógłby oscylować od 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (absorpcja) do 2 lat i 8 miesięcy lat pozbawienia wolności (kumulacja).

Sąd wymierzył P. S. w odniesieniu do trzeciego zbiegu realnego karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności korzystając z metody częściowego pochłaniania.

Wymierzając skazanemu P. S. karę łączną pozbawienia wolności za trzeci zbieg przestępstw, Sąd miał na uwadze, jak wskazano powyżej, przede wszystkim rodzaj związku przedmiotowego między popełnionymi przez skazanego przestępstwami, jak również właściwości i warunki osobiste skazanego oraz jego zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Przedmiotowy związek zbiegających się przestępstw określają: bliskość czasowa ich popełnienia (większa, gdy czyny są popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (gdy wieloma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób działania sprawcy.

Odnosząc powyższe kryteria do realiów przedmiotowej sprawy wskazać należy, że skazany dopuścił się zarówno przestępstw przeciwko mieniu, jak też życiu i zdrowiu. Tak więc przestępnej działalności P. S. w zakresie trzeciego zbiegu przestępstwa nie można potraktować, stricte, jako jednego zespołu zachowań skazanego, co zdaniem Sądu, stanowi przeszkodę do zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji. Ponadto - zdaniem Sądu - sam fakt popełnienia więcej niż jednego przestępstwa nie może skutkować automatyczną absorpcją kar albowiem byłoby to, niczym nieuzasadnione, premiowanie sprawcy wielokrotnego łagodniejszą karą, niż sprawcy jednorazowego. W orzecznictwie, zwłaszcza sądów apelacyjnych, podkreśla się wyraźnie, że zasada absorpcji winna być stosowana wówczas, gdy między zbiegającymi się czynami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy, gdy są to czyny jednorodnjowe, gdy stanowią one jeden zespół zachowań sprawcy (II AKa 59/01), czego w realiach przedmiotowej sprawy, w czystej postaci, sąd się nie dopatrył.

Wymierzając skazanemu karę łączną zbliżoną do górnej granicy możliwej do wymierzenia kary łącznej za trzeci zbieg przestępstwa, sąd miał na uwadze fakt, iż zachowania skazanego objęte niniejszym wyrokiem godziło w inne prawem

chronione dobra, a jednocześnie brak było podstaw do przyjęcia by jeden z czynów w sposób zdecydowany górował na drugim, a czyny, za które wymierzono kary podlegające łączeniu zostały popełnione w pewnym odstępie czasowym. Ponadto zważyć należy, „iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji (...) Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji”. (II AKa 154/01)

Na wymiar kary orzekanej wyrokiem łącznym wpływ ma również, jak wskazano powyżej, także zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Z opinii o skazanym wynika, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej należy ocenić jako umiarkowane. Należy jednocześnie podnieść, że iż resocjalizacja względem skazanego nie została w pełni przeprowadzona, o czym świadczy jego zmienne zachowanie w trakcie pobytu w zakładzie karnym. Nadto należy mieć na uwadze wcześniejszą karalność skazanego – fakt, że popełniane przez niego występki godzą w te same dobra i stanowią niemalże tożsame przestępstwa co w korelacji do negatywnego wydźwięku opinii o skazanym sprawiło, iż sąd przy wymiarze kary łącznej za trzeci ze zbiegów przestępstw, również nie oparł rozstrzygnięcia na zasadzie pełnej absorpcji.

Mając na uwadze całokształt wyżej podniesionych okoliczności sąd doszedł do przekonania, że wymierzona skazanemu P. S. za trzeci ze zbiegów przestępstw kara łączna 2 lat i 3 miesiąca bezwzględного pozbawienia wolności (przy zastosowaniu zasady mieszanej) najpełniej pozwoli osiągnąć wszystkie cele kary indywidualnej, jak również sprostą dyrektywom kary sprawiedliwej i jej celowi ogólnemu - prewencyjnemu. W ocenie Sądu w stosunku do skazanego, mając na uwadze treść aktualnej opinii o skazanym, zachodzi konieczność kontynuowania działań w kierunku uzyskania zmiany jego systemu wartości. Jednocześnie Sąd miał na względzie, iż kumulacja kar na zasadzie sumowania jest nieuzasadniona biorąc pod uwagę potrzeby resocjalizacyjne, bowiem stanowiłoby to dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne, a nadto przeciwne temu były zasady prewencji indywidualnej i ogólnej.

Z podanych wyżej powodów kara wymierzona w pkt 5 niniejszego wyroku P. S. spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna osiągnąć w stosunku do skazanego.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności za trzeci ze zbiegów przestępstw Sąd musiał mieć na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara, także orzeczona w wyroku łącznym, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Kierując się treścią art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 5 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności sąd zaliczył skazanemu stosowne okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w poszczególnych sprawach, tj. okres od 7 lipca 2011 r. do 8 lipca 2011 r., oraz od dnia 19 maja 2011r. do dnia 20 maja 2011 r.

Na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie (w odniesieniu do wyroków Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 22 września 2003 r. wydanym w sprawie VIII K 732/03, Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 6 lipca 2006r. wydanym w sprawie VIII K 220/04, Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 13 lipca 2009 r. wydanym w sprawie III K 1322/08, Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 21 marca 2011 r. wydanym w sprawie II K 2281/08 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 14 września 2012 r. wydanym w sprawie X K 412/12, a także kary wymierzonej skazanemu za czyn popełniony w dniu 9 sierpnia 2011 r. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 19 listopada 2011 r. sygn. akt V K 184/11 zamienioną postanowieniem z dnia 14 stycznia 2014 r. na karę 30 dni aresztu przy przyjęciu, iż stanowi on wykroczenie) Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego z uwagi na brak przesłanek z art. 85 k.k.

Wobec faktu, iż skazany jest pozbawiony wolności, sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania.